

- a) czy państwo członkowskie upoważnione jest do określenia na mocy przepisów krajowych, jakie fundusze objęte są kategorią „specjalnych funduszy inwestycyjnych” w taki sposób, żeby wyłączyć fundusze tego rodzaju, jak opisane w pytaniu pierwszym powyżej, a włączyć przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zdefiniowane w dyrektywie 85/611 (z późniejszymi zmianami)?
- b) czy i w jakim zakresie na rozstrzygnięcie zagadnienia, czy państwo członkowskie powinno, na mocy przepisów krajowych, uznać fundusz takiego rodzaju, jak opisany w pytaniu pierwszym powyżej za „specjalny fundusz inwestycyjny” wpływając następujące zagadnienia:
- (i) właściwości funduszu (opisane w pytaniu pierwszym powyżej);
 - (ii) stopień, w jaki fundusz jest „zbliżony do, a zatem znajduje się w stosunku konkurencji” z formami inwestowania uznanymi już przez państwo członkowskie za „specjalne fundusze inwestycyjne”?
- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie 2 lit. b) pkt (ii) powyżej ma znaczenie dla określenia stopnia, w jakim fundusz jest „zbliżony do, a zatem znajduje się w stosunku konkurencji” z formami inwestowania uznanymi już przez państwo członkowskie za „specjalne fundusze inwestycyjne”, czy konieczne jest rozważenie istnienia lub zakresu „konkurencji” pomiędzy danym funduszem a innymi formami inwestowania jako zagadnienia odrębnego od zagadnienia dotyczącego „podobieństwa”?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom w dniu 12 sierpnia 2011 r. — Mark Alemo-Herron i in. przeciwko Parkwood Leisure Ltd

(Sprawa C-426/11)

(2011/C 311/40)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mark Alemo-Herron, Sandra Tipping, Christopher Anderson, Stacey Aris, Audrey Beckford, Lee Bennett, Delroy Carby, Vishnu Chetty, Deborah Cimitan, Victoria Clifton, Claudette Cummings, David Curtis, Stephen Flin, Patience Jlelekhai, Rosemarie Lee, Roxanne Lee, Vivian Ling, Michelle

Nicholas, Lansdail Nugent, Anne O'Connor, Shirley Page, Alan Peel, Mathew Pennington, Laura Steward

Strona pozwana: Parkwood Leisure Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) W sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, gdy pracownikowi przysługuje wobec zbywającego uprawnienie umowne do skorzystania z warunków co pewien czas negocjowanych i uzgadnianych przez niebędący stroną umowy organ właściwy do rokowań w sprawie zawarcia układu zbiorowego, a takie uprawnienie jest uznawane w prawie krajowym za mające dynamiczny, nie zaś statyczny charakter w zakresie stosunku pomiędzy pracownikiem a zbywającym pracodawcą — czy art. 3 dyrektywy Rady 2001/23/WE ⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. (Dz.U. L 82, s. 16) w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie C-499/04 Werhof przeciwko Freeway Traffic Systems GmbH & Co KG, Zb.Orz. s. I-2397:
 - a) nakazuje, aby takie prawo podlegało ochronie i było skuteczne wobec przejmującego w razie przejścia, do którego stosuje się ta dyrektywa albo
 - b) uprawnia sądy krajowe do uznania, że uprawnienie to podlega ochronie i jest skuteczne wobec przejmującego w razie przejścia, do którego stosuje się ta dyrektywa albo
 - c) zabrania sądom krajowym uznawania, że uprawnienie to podlega ochronie i jest skuteczne wobec przejmującego w razie przejścia, do którego stosuje się ta dyrektywa?
- 2) W sytuacji gdy państwo członkowskie wypełniło obowiązek wdrożenia minimalnych wymogów określonych w art. 3 dyrektywy 2001/23/WE, lecz pojawia się pytanie, czy środki transponujące powinny być interpretowane w sposób wykraczający poza te wymogi w sposób korzystny dla podlegających ochronie pracowników poprzez zapewnienie dynamicznych uprawnień umownych wobec przejmującego — czy sądy państwa członkowskiego mają swobodę stosowania prawa krajowego do wykładni transponującego ustawodawstwa pod warunkiem, że taka interpretacja nie jest sprzeczna z prawem wspólnotowym, czy też należałoby przyjąć inne podejście do wykładni, a jeśli tak, to jakie powinno być to podejście?
- 3) W niniejszej sprawie, wobec braku twierdzenia ze strony pracodawcy, że utrzymanie dynamicznego uprawnienia pracowników na podstawie prawa krajowego do zbiorowo uzgodnionych postanowień stanowiłoby naruszenie praw pracodawcy wynikających z art. 11 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności — czy sąd krajowy ma swobodę zastosowania wykładni TUPE prezentowanej przez pracowników?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16)